

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونگه ولت

نوشته: هارالد پرویانسکی، آکوا

فرستنده: علی کاظمی

۰۳ اکتوبر ۲۰۲۳

آبخازیا استقلال دشاوار

آبخازیا: با حمایت روسیه، جمهوری آبخازیا از استقلال خود عرض ۳۰ سال گذشته در برابر جاه طلبی های ناتو دفاع کرده است.

افرادی که در وزارت امور خارجه آلمان در برلین پرس و جو می کنند، از سفر به آبخازیا «بشدت» منع می شوند. این هشدار از سوی خانه بئربوک منطقی است. زیرا کسی که به جمهوری آبخازیا در قفقاز جنوبی، جنوب مرز روسیه در سوچی، عزیمت می کند، می تواند به سرعت درک کند که جهان آنطور که دیپلمات های آلمانی می خواهند، نیست. آبخازیا روز شنبه سی امین سالگرد استقلال خود را جشن گرفت. این کشور حدود ۲۰۰ هزار نفر جمعیت دارد و از نظر دولت فدرال آلمان و رهبری سیاسی در تفلیس، بخشی از گرجستان است. در اواخر دوران شوروی، آبخازیا به عنوان یک جمهوری خودمختار بخشی از جمهوری شوروی گرجستان بود. اما «خودمختاری» شوروی ثابت سد شکننده است زیرا که در آن آبخازها از زمان ستالین به طور قابل توجهی مورد تبعیض قرار گرفتند.

لنین اطمینان حاصل کرد که آبخازها می توانند یک جمهوری شوروی خود را تشکیل دهند. اما پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، دولت گرجستان که سیاستی ناسیونالیستی داشت، سعی کرد آبخازها را به زور در پروژه قومی-ملی خود بگنجاند. بنابراین، گرجستان در ۱۴ اگست ۱۹۹۲ نیروهای خود را به آبخازیا که اکنون به طور واقعی مستقل است، اعزام کرد. در برابر این فشار، یک جنبش آزادی ملی گسترده به رهبری رئیس جمهور آبخازیا، ولادیمیر

آردزینبا، شکل گرفت. مقاومت مسلحانه آنها توسط نیروهای میهن پرست چپ روسیه، مردم همسایه در شمال قفقاز و بخش هائی از ارتش روسیه حمایت شد.

مقاومت گسترده آبخازیا و وضعیت بی‌نظم نیروهای مسلح گرجستان که با گروه‌های جنایتکار در هم‌آمیخته بودند، منجر به شکست گرجستان شد: در ۳۰ سپتامبر ۱۹۹۳ سربازان آبخازی آخرین واحدهای گرجی را از رودخانه مرزی ایگری (به گرجی: انگوری، به روسی: اینگوری) بیرون راندند. پل بر روی رودخانه را در سال ۱۹۴۸ اسیران جنگی المانی ساخته بودند. از آن زمان، ۳۰ سپتامبر در آبخازیا به عنوان «روز پیروزی در جنگ میهنی مردم آبخازیا» گرامی داشته می‌شود. در طول جنگ بیش از یک سال، چند هزار نفر کشته شدند. غرور آبخازی و غرور گرجی کار جبهه‌ها را سخت کرد. در هر دو طرف به غیرنظامیان تجاوز شد. بخش بزرگی از گرجی هائی که در آبخازیا زندگی می‌کردند، بیش از ۴۰ درصد جمعیت، در پایان جنگ کشور را ترک کردند.

سال‌های اولیه استقلال برای ساکنان آبخازیا دورانی بسیار دشوار بود، با فقر و برای بسیاری حتی با گرسنگی. قطع برق طولانی مدت بخشی از زندگی روزمره بود. رهبری روسیه به ریاست بوریس یلتسین آبخازیا را تحریم کرد. تنها تحت رهبری ولادیمیر پوتین، موضع روسیه تغییر کرد. پس از حمله گرجستان به اوستیای جنوبی، او در اگست ۲۰۰۸ باعث شناسائی هر دو اوستیای جنوبی و آبخازیا شد. روسیه، با تکیه بر قراردادهای با دولت آبخازیا، نیروهای نظامی و مرزبانان را مستقر کرد. اکنون سوریه، ونزوئلا، نیکاراگوئه و جمهوری جزیره ئی ناورو در اقیانوس آرام نیز آبخازیا را به رسمیت شناخته‌اند.

پس از شناسائی توسط روسیه، وضعیت آبخازیا رو به بهبود گذاشت. به لطف کمک روسیه، خیابان‌ها، بیمارستان‌ها، مدارس و مهدکودک‌ها بازسازی شدند. روبل پول رایج است و اکثر آبخازی‌ها اکنون علاوه بر تابعیت آبخازی، تابعیت روسیه را نیز دارند. در مرکز شهر آکوا (به گرجی: سچی، به روسی: سوچی)، بازدیدکنندگان صبح‌ها با صدای چکش کارگران ساختمانی که با موسیقی فولکلور قفقازی همراه است، از خواب بیدار می‌شوند. در همه جا در امتداد سواحل استوائی بیش از ۲۰۰ کیلومتری که با نخلستان احاطه شده است، هتل‌ها و رستوران‌های کوچک جدیدی ساخته شده است. آبخازیا برای بازدیدکنندگان روسی جذاب شد، نه تنها برای مسافران با بودجه کم. این نه بورژوازی روسیه است که در سواحل جمهوری استراحت می‌کند. این معمولاً کارگران با درآمد متوسط یا پائین و بازنشستگان هستند که به خود اجازه یک استراحت در جمهوری می‌دهند.

رژه نیروهای مسلح آبخازیا به مناسبت «روز پیروزی» نشان می‌دهد که ادعای گرجستان بر آبخازیا چقدر بی‌اساس است. با این حال، تقاضای الحاق آبخازیا توسط گرجستان، همواره در بیانیه‌های ناتو و شعارهای تسلیم‌ناپذیری سیاستمداران غربی به رهبری گرجستان، تجدید می‌شود. اما هر کسی که در رژه در آکوا به چهره‌های جوان سربازان و افسران نگاه می‌کند، می‌توانست ببیند: برای دفاع از جمهوری، نسلی آماده است که هرگز به زبان گرجی سخن نگفتند و هرگز پاسپورت گرجی نداشتند. سربازان جوانی که نبردهای زرهی و کامیون‌هائی را با پهباد در پشت سر خود می‌رانند، در جمهوری آبخازیا متولد و بزرگ شده‌اند. حتی به دور از رژه، بسیاری از شهروندان آبخازی در این روز پرچم خود را به اهتزاز درآوردند.

در سخنرانی خود به زبان آبخازی و روسی قبل از شروع رژه، رئیس‌جمهور آبخازیا، آسلان بژانیا، به «خسارات عظیم» که این کشور در اثر جنگ و «ناسیونالیسم افراطی» گرجستان متحمل شده است، اشاره کرد. بژانیا ستایش کرد که آبخازی‌ها موفق شده‌اند «۳۰ سال زندگی آزاد» را به دست آورند. این امر در پایان جنگ در سال ۱۹۹۳ «وظیفه ای غیرممکن به نظر می‌رسید». با این حال، در آکوا، سایه‌ای بر فضای جشن وجود دارد: ساکنان آبخازیا با نگرانی

فروپاشی نظامی جمهوری قره باغ و فرار بخش بزرگی از جمعیت ارمنی آن را دنبال می کنند. آبخازیا روابط خوبی با جمهوری بین المللی به رسمیت شناخته نشده داشت.

در جلسه های بحث و مذاکره، سرگئی شامبا، وزیر امور خارجه سابق آبخازیا و دبیر شورای امنیت جمهوری، هشدار می دهد که وقایع قره باغ ممکن است در گرجستان «نیروهائی را تقویت کند که به انتقام گیری از آبخازیا فشار می آورند». شامبا گفت که آبخازیا بنابراین باید «با همه امکانات حساب کند». پیام واضح است: آبخازیا استقلال سخت به دست آمده خود را تحت هر شرایطی دفاع خواهد کرد.